

SPLITTER

danat

El grup Dànat, amb figurins de Sybilla: enorme precisió

Mirador

La dissenyadora Sybilla vesteix
la dansa contemporània de Dànat

Els moviments secs i crus de "Splitter" seran presents a la Fira de Tàrraga al setembre

CRÍTICA DE DANSA

Montse Sala

L'esforç de la creativitat

Dànat

Interpretar: Lluís Baraldés, Sabine Dahrendorf, Esther Escolano, Alfonso Ordóñez, Mercedes Recacha
Peça: Splitter (Resquills)
Música: Leo Mariño
Coreografia: Sabine Dahrendorf
Local: Sala Gran (Institut del Teatre)

S i és cert allò que es diu, que és el públic qui pren el pols d'un espectacle, s'ha de reconèixer que la gent que omplia literalment la sala gran del Institut del Teatre dijous al vespre ho va dir tot. Els aplaudiments enfervorits i farcits de "bravos" —un entusiasme que no sovintaja en els espectacles d'aquest gènere— van obligar el grup de dansa contemporània Dànat a sortir a saludar quatre vegades. Era el punt i final d'una actuació de seixanta minuts que, des de les butaques, es va seguir amb un silenci expectant, amb una atenció respectuosa i entregada.

Es tractava de l'estrena oficial a Barcelona de *Splitter* (resquills), després de la seva participació en l'última Fira de Tàrraga. En el primer espectacle de la temporada passada, *Herbst* (tardor), Sabine Dahrendorf i Alfonso Ordóñez encetaven ja una recerca de noves formes expressives en el complex terreny de la dansa contemporània.

Ara, aquesta concepció particular s'endinsa cap a noves vies de comunicació. Sabine Dahrendorf ha muntat una coreografia on ella i els quatre ballarins —tres dones i un home— conformen una unitat de moviments. Sense decorat precs i immersit en un joc de llums i ombres, un arbre llunyà situa l'acció en un paisatge volcànic, primitiu i sug-

gerent, on els cinc intèrprets, amb l'acurat vestuari de Sybilla, evocuen una jornada qual-sevol.

Dànat aconsegueix a *Splitter* una depurada plàstica; un cúmul de sensacions que transformen —mitjançant els moviments durs, crus i secs— les diferents situacions dels protagonistes en composicions deliciosament fantasmagòriques. En altres moments, la dansa es converteix en un paradoxal esclat, provocat per la particular i original música, a estones vorejant el minimalisme, que Leo Mariño ha compost especialment per aquesta peça.

El moviments rítmics del cos, dels braços, de les mans, realitzats repetitivament —un tipus de llenguatge que ja és

habitual en la dansa contemporània— suggereixen aquest món tan personal on, a més de la tècnica que dominen equilibradament els cinc ballarins, s'ha de destacar l'esforç físic que requereix tota la composició.

Un esforç al qual els protagonistes s'entreguen generosament fins a arribar a ser engolits pel mateix frenesí de la dansa. Aquests *resquills* arrassen i arrossegueuen. Per damunt de tot són formes canviabils al servei dels cossos trencats.

Cossos que executen formes precises, que cobren materialitat en cada gest. Gestos treballats fins al deliri i que els ballarins utilitzen per expressar aquesta trobada entre l'home i la mare terra. La de Dànat és una estètica atractiva, aconseguida mitjançant una bellíssima interpretació. La seva és una creativitat a tenir molt en compte: és un esforç que configura aquest grup com un dels més inquietos i originals del moment.